

MINNENA SER MIG

En junimorgon då det är för tidigt
att vakna men för sent att somna om.

Jag måste ut i grönskan som är fullsatt
av minnen, och de följer mig med blicken.

De syns inte, de smälter helt ihop
med bakgrunden, perfekta kameleonter.

De är så nära att jag hör dem andas
fast fågelsången är bedövande.

AS RECORDAÇÕES OLHAM PARA MIM

Uma manhã de junho, quando ainda é cedo para acordar
mas demasiado tarde para voltar a pegar no sono.

Embrenho-me pelo arvoredado repleto de recordações
e elas seguem-me com os seus olhares.

Autênticos camaleões, elas não se mostram,
diluem-se literalmente no cenário.

E embora o gorjeio dos pássaros seja ensurdecedor,
estão tão perto de mim que ouço como respiram.

FUNCHAL

Fiskrestaurangen på stranden, enkel, ett skjul uppfört av skeppsbrutna. Många vänder i dörren men inte vindstötarna från havet. En skugga står i sin rykande hytt och steker två fiskar enligt ett gammalt recept från Atlantis, små explosioner av vitlök, olja som rinner på tomatskivorna. Varje tugga säger att oceanen vill oss väl, ett nynnande från djupen.

Hon och jag ser in i varann. Som att klättra uppför de vilt blommande sluttningarna utan att känna den minsta trötthet. Vi är på djursidan, välkomna, åldras inte. Men vi har upplevt så mycket tillsammans, det minns vi, också stunder då vi inte var mycket värda (som när vi köade för att ge den välmående jätten blod — han hade beordrat transfusion), händelser som skulle ha skilt oss om de inte hade förenat oss, och händelser som vi glömt tillsammans — men de har inte glömt oss! De blev stenar, mörka och ljusa. Stenarna i en förskingrad mosaik. Och nu händer det: skärvorna flyger samman, mosaiken blir till. Den väntar på oss. Den strålar från väggen i hotellrummet, en design våldsamt och öm, kanske ett ansikte, vi hinner inte uppfatta allt när vi drar av oss kläderna.

I skymningen går vi ut. Uddens väldiga mörkblå tass ligger slängd i havet. Vi går in i människovirveln, knuffas omkring vänligt, mjuka kontroller, alla pratar ivrigt på det främmande språket. »Ingen människa är en ö.« Vi blir starka av *dem*, men också av oss själva. Av det inom oss som den andre inte kan se. Det som bara kan möta sig själv. Den innersta paradoxen, garageblomman, ventilen mot det goda mörkret. En dryck som bubblar i tomma glas. En högtalare som utsänder tystnad. En gångstig som växer igen bakom varje steg. En bok som bara kan läsas i mörkret.

FUNCHAL

Na praia, o restaurante, qual simples cabana levantada por náufragos. Muitos dão meia-volta ao chegar à porta, mas não os pés de vento vindos do mar. Num compartimento fumegante, um vulto, de pé, frita dois peixes segundo uma antiga receita do Atlântico: pequenas explosões de alho, azeite que ensopa rodela de tomate. Cada garfada diz-nos que o oceano nos quer bem, é um canto a meia-voz vindo do profundo.

Olhamos um para o outro, ela e eu. É como subir por aquelas encostas acima, cobertas de flores silvestres, sem acusar o menor sinal de fadiga. Já vivemos tantas experiências juntos, recordamos nós, até momentos de que não éramos especialmente merecedores (como quando nos pusemos na bicha para dar sangue ao gigante do bem-estar — ele tinha ordenado transfusões¹), acontecimentos que nos teriam separado se não nos tivessem unido, e recordámos casos que esquecemos juntos — mas que não se esqueceram de nós! Foram pedras, umas escuras, outras claras, pedras de um mosaico delapidado. E agora sucede isto: os cacos que esvoaçaram reúnem-se, o mosaico fica restaurado. Fica à nossa espera. Da parede do hotel refulge um *design* violento e terno, talvez seja até um rosto, não conseguimos aperceber-nos tal a pressa com que nos livrámos das roupas.

À tardinha, saímos. A pata enorme, de um azul-escuro, que é o cabo, parece ter sido atirada assim para o mar. Entramos no remoinho de gente: encontrões amistosos, suaves controlos, toda a gente a falar com vivacidade o idioma estrangeiro. “Ninguém é uma ilha.” Fortalecemo-nos com *os outros*, mas também com nós próprios. Com aquilo que, dentro de nós, o outro não vê. Aquilo que tem o seu igual só em si mesmo. O paradoxo mais profundo, a flor que brota do chão da garagem, o ventilador voltado para o negrume benéfico. Uma bebida efervescente num copo vazio. Um altifalante que emite silêncio. Um atalho que fica intransitável à medida que por ele avançamos. Um livro que só pode ser lido nas trevas.

SVARTA VYKORT

I

Almanackan fullskriven, framtid okänd.
Kabeln nynnar folkvisan utan hemland.
Snöfall i det blystilla havet. Skuggor
brottas på kajen.

II

Mitt i livet händer att döden kommer
och tar mått på människan. Det besöket
glöms och livet fortsätter. Men kostymen
sys i det tysta.